

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE FILIP ŠKODA

Hokejové Pohádky

bambóok®

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE FILIP ŠKODA

Hokejové Pohádky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Zuzana Pospíšilová

HOKEJOVÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 382. publikaci

Ilustrace Filip Škoda
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2026

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Filip Škoda, 2026

ISBN 978-80-271-8420-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-5866-9 (print)

OBSAH

Zapomnětlivý čert	7
Vodník hokejista	13
Štěstí	18
Houba není puk	23
Drak	29
Sudičky	34
Stolní hokej	38
Magnet	43
Konec strašení	48
Zachráněný zápas	54
Není hůl jako hůl	61
Ukradené brusle	66
Děda znovu na ledě	71
Čarování	76
Pohádkové utkání	81
Ubrus, bruska a brusle	86
Šťastná třináctka	91
Aport!	96
Zlomyslník hokejový	101
Kouzelný obrázek	106

ZAPOMNĚTLIVÝ ČERT

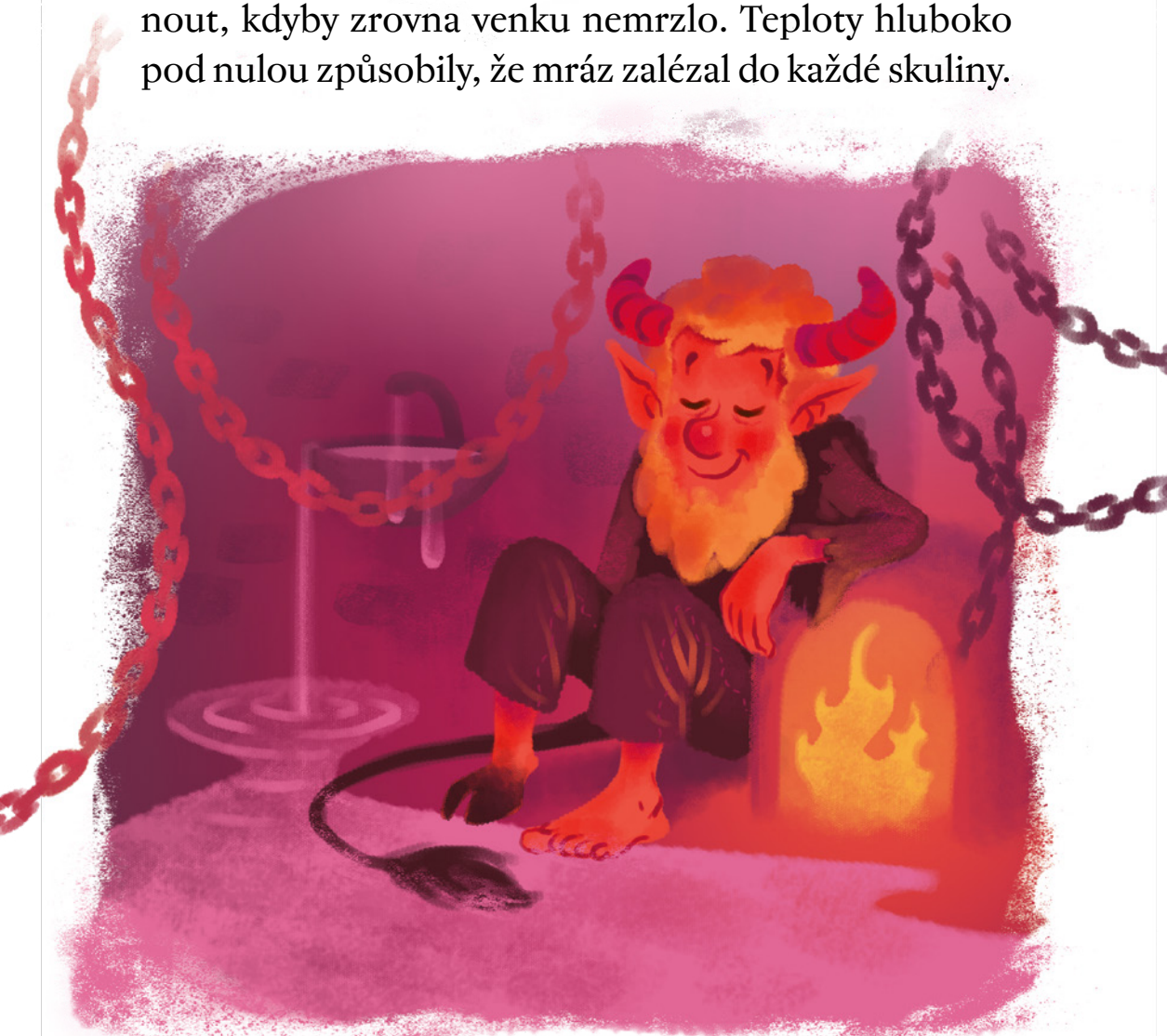
Čerti bývají leniví a do práce se neženou s nadšením a chutí. Když mají něco udělat, musí jim to přikázat Lucifer a přitom na ně dohlížet. Aby se čerti moc nenadřeli, vymysleli to tak, že každý den bude mít jeden čert službu a ostatní mohou odpočívat nebo se věnovat svým čertovinám. Protože je peklo veliké a čertů je v něm snad nepočítaně, na každého vyjde služba jednou za pár let.

Dnes měl službu Koniáš. S odporem si vzal koště a zametal pekelný prach, který se od včerejška usadil na podlaze. Přikládal polínka do krbu a radoval se z toho, že nemusí dřevo řezat nebo štípat sekerou. Lucifer to zařídil tak, aby z hromady neubývalo. Když se polínko odebralo, okamžitě se objevilo další.

Večer už ale na Koniáše padla únava. Není divu, nebyl totiž zvyklý tolik pracovat. Když se vrátil poslední čert se svým hříšníkem, Koniáš zapomněl zavřít pekelnou

bránu. Pak se ale stalo něco ještě horšího. Jakmile se čerti vrátí ze světa lidí, musí ze sebe spláchnout lidský pach. Čert, který má službu, pustí vodu a pak kohoutek zase zastaví. Koniáš vodu sice pustil, aby se Kleofáš opláchl, ale pak zavřel oči a usnul. Voda tekla proudem nejen do umyvadla, ale také na zem.

Koniáš zaspal i čas, kdy bylo potřeba přiložit do krbu, a tak oheň vyhasl. Tohle všechno by se dalo nějak zvládnout, kdyby zrovna venku nemrzlo. Teploty hluboko pod nulou způsobily, že mráz zalézal do každé skuliny.

Nevynechal ani otevřenou pekelnou bránu. Každý ví, že mráz dokáže vodu proměnit v led, a tak se díky tekoucí vodě a chladu podlaha proměnila v kluziště.

Když se ráno čerti probudili, byla jim zima. Lucifer se zlobil, že oheň vyhasl. Chtěl se dostat ke krbu, ale uklouzl a spadl. Rozplácl se na ledu jako omeleta na pánvi. Ostatní čerti se chtěli zasmát, ale včas si uvědomili, že by to nebyl dobrý nápad. Raději spěchali Luciferovi na pomoc. Nikdo z nich se ale nedokázal udržet na nohou. Led navíc svítil bílou barvou, kterou čerti vyloženě nesnášejí, a tak se tam všichni klouzali po ledu, zakrývali si oči a snažili se udržet na nohou aspoň pár sekund.

„Zastavte to někdo!“ zaburácel Lucifer. Rád by vykřesal oheň jako jindy. Stačilo by dupnout kopytem a už by to bylo. Na ledě ale jeho kouzlo nefungovalo.

Jeden z hříšníků, který všechno pobaveně sledoval, se konečně ozval: „Když mě propustíte, pomůžu vám.“

Po jeho slovech se rozhostilo ticho. Přece co peklo schvátí, už nikdy nenavrátí. Co kdyby se pak na světě rozkřiklo, jak to v pekle chodí? Lidi by se začali bát a sekali by dobrotu. To by pak čerti přišli o všechny hříšné duše a peklo by se muselo zrušit.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Lucifer v poněkud nedůstojné pozici vleže na ledě.

„My lidé k pohybu po ledě používáme brusle.“

„Co to je?“ zeptal se nazlobený Lucifer. Nerad přiznával, že něco neví.

„Když mě pustíte, vyrobím je,“ odpověděl pan Mojmír. „Potřebuju ale hromadu bot a hromadu nožů.“

Lucifer nevěřicně zakroutil hlavou, ale pak luskl prsty a bylo to. Mojmír z nožů odstranil rukojeť a čepel připevnil k botám. Vyrobil brusle. Když si je čerti obuli, nebylo to o moc lepší. Jen jim to po ledu klouzalo rychleji.

„Tohle má být naše záchrana?“ durdil se Lucifer.

„Chtělo by to ještě hokejky, abyste se měli o co opřít,“ navrhl Mojmír.

Lucifer se opřít rozhodně potřeboval, a tak vyčaroval hokejky přesně takové, jak mu je popsal pan Mojmír. Hned to bylo lepší. Někteří čerti se pomocí hokejky odráželi, jako kdyby to bylo pádlo.

I Lucifer se udržel na bruslích s oporou hokejky o něco déle. Mojmír měl plán. Věděl, že lidé milují hokej. Kdo se zabere do hokeje, zapomene na okolní svět. A to by se právě teď hodilo.

„Naučím vás hrát hokej,“ rozhodl Mojmír a začal čertům vysvětlovat pravidla. Černým uhlíkem z vyhaslého krbu namaloval čáry a sestavil mužstva. Lucifer přičaroval i puk a branky.

Hokejová hra se čertům nakonec opravdu zalíbila. Mojmír toho využil. Osvobodil i ostatní provinilce a společně z pekla utekli. Od té doby si ale dávají pozor, aby nikdy nic neprovedli a nemuseli znova do pekla. Podobné štěstí by už podruhé nemuseli mít.

Hokej, stejně jako jiné hry a sporty, má svá přísná pravidla. Hraje se na tři třetiny po dvaceti minutách, mezi kterými je přestávka. Je stanoven počet hráčů, kteří mohou být na hřišti. Hlavním principem hry je dostat puk pomocí hokejky do soupeřovy brány. Vyhrává to družstvo, které během hry vstřelí více gólů.

VODNÍK HOKEJISTA

„Konečně začalo pořádně mrznout,“ zaradoval se David.

„V sobotu už bychom mohli vyrazit na rybník,“ potvrdil jeho bratr Matyáš.

„A řekneme i klukům Kapounovým a taky Zdendovi a Kájovi,“ plánoval David.

„Zahrajeme si hokej jako vloni. To bylo náhodou bezva!“ zavzpomínal Matyáš.

„Teď ale hybaj do školy,“ napomenula kluky maminka, která jejich hovor u snídaně tiše poslouchala.

Mrznout nepřestalo, a tak bylo u rybníka o víkendu rušno. Kromě dětí tam byli i tatínkové a některé maminky. Malé děti se klouzaly blízko u břehu. Holčičky si hrály na krasobruslařky a zkoušely dělat holubičky

nebo výskoky. Často u toho padaly, ale to jim nevadilo. Nějak se to natrénovat musí.

Kluci si lopatou odhrnuli sníh na opačném konci rybníku, aby je nikdo nerušil. Patrik ze sousední vesnice donesl dvě malé skládací branky. Když je složil, kluci se rozdělili na dvě skupiny. Hokejkami se snažili dopravit puk do soupeřovy brány. Když padl gól, ozvalo se burácivé radování. Bylo tak hlasité, že ho zaslechl i vodník, který bydlel v rybníce. Kdyby nebyla na hladině tak silná vrstva ledu, jistě by se šel podívat, co se to venku děje. Teď mu ale bránila ledová překážka.

Přioplaval alespoň co nejbliž a jako přes tlusté sklo pozoroval dění venku. Viděl děti, které se prohánely velkou rychlostí. Jejich ostré nože nechávaly na ledě rýhy. Doufal, že někdo z nich led prořízne skrz, aby se mohl snadněji dostat ven. To se ovšem nestalo.

Vodník se snažil pochopit, co je to za zábavu. Proč dlouhým klackem postrkávají něco černého a kulatého? Proč se tím trefují do rybářské sítě? A jak to, že jsou chvíli na jedné a chvíli na druhé straně? Přes silnou vrstvu ledu toho vodník moc neviděl, a tak pravidla hokeje nemohl jen tak snadno pochopit.

Večer vše opět utichlo.

„Pojď sníst večeri,“ vyzvala vodníka jeho paní. Udělala pravé puškvorcové knedlíky s kaviárovým přelivem. Vonělo to hezky. Jindy by si vodník s chutí přidal, ale teď neměl na jídlo ani pomyšlení. Hlavu mu zaplnily myšlenky na tu veselou hru.

„Kdybych tady nebyl tak uvězněný,“ posteskl si. Ani nedořekl větu, a už se jeho přání začalo plnit.

Pan Karásek byl vášnivý rybář. Věděl, že ryby potřebují kyslík ze vzduchu. Když voda zamrzne, vzduch se pod hladinu nedostane. Proto pozdě večer sekerou

vysekal v ledu díru. Aby do ní některé dítě nespadlo, vyrobil dřevěnou ohrádku a díru označil červeným praporkem.

Než pan Karásek odešel, začala se z díry soukat nějaká postava.

„Snad to není utopenec?“ vyděsil se pan Karásek. Nejraději by vzal nohy na ramena, ale strach ho ochromil. Koukal se na muže v zeleném kabátku s pentlemi, který prozkoumával síť na hokejových brankách. Viděl, jak si vzal větev, kterou těžký sníh zlomil, a začal s ní led zametat. Trochu to připomínalo hokejovou hru, a tak se vrátil.

„Dobrý večer,“ pozdravil muže v zeleném.

Vodník se polekal. Chtěl skočit zpátky do vody, ale díra byla daleko.

„Jestli chcete hrát hokej, tak potřebujete výbavu. Doma mám staré brusle a hokejku ještě po synovi. Jestli chcete, tak pro to zaběhnu,“ nabídl muži. Když si ho prohlédl zblízka, napadlo ho, že je to vodník.

Vodník přikývl, a tak ho pan Karásek v noci učil bruslit, správně držet hokejku a trefovat se pukem do brány.

Vodníkovi se to líbilo. Nejrady by si zahrál i s dalšími hráči, jak to viděl ve dne.

„Když se přimluvíte, abych si mohl zahrát, budu vám na udici lákat ty nejlepší ryby,“ sliboval, když došla řeč na rybaření pana Karáska.

„To nezní špatně,“ zaradoval se pan Karásek. Druhého dne donesl kromě hokejky a bruslí také svou zimní bundu a čepici přes uši, aby vodník nebyl tak nápadný. Kluci se tvářili rozpačitě, když s nimi měl hrát ten divný dospělák, ale brzy si vodníka oblíbili. Uměl každého obehřát a dával jeden gól za druhým. Během jedné zimy se z vodníka stal vášnivý hokejista.

Bruslení na zamrzlém rybníce nebo přehradě má dlouholetou tradici. Platí pravidlo, že po dobu pěti dní musí být teploty pět stupňů pod nulou, aby led dosáhl tloušťky deset centimetrů, a bruslení tak bylo na vodní ploše bezpečné. V každém případě je ale nutné při venkovním bruslení dávat dobrý pozor.

ŠTĚSTÍ

Pan Zatloukal bydlel sám. Nevadilo mu to, spíš naopak. Chtěl mít svůj klid a dělat si věci po svém. Liboval si, že má jeho život přesný řád. Ráno vstal, odešel do práce, odpoledne si koupil jídlo a pak sledoval televizi. Přepínal kanály, lovil ty nejlepší pořady a v televizním programu si kroužkoval, co chce vidět. Podle toho si udělal harmonogram sledování pořadů. Znal pořadí jednotlivých kanálů z paměti, a to jich měl více než sto. Dalo by se říct, že televize byla jeho nejlepší kamarád.

Bohužel nic nevydrží věčně, ani televize. Jednoho dne začala chrčít a prskat. Obrazovka nejprve mrkala, pak zrnila a nakonec potemněla.

Pan Zatloukal měl pocit, jako když ztrácí opravdového přítele. Nejprve se vztekal, pak televizi přemlouval, ať ještě vydrží, aspoň na fotbalový zápas. Všechno bylo marné, a tak se zoufale rozplakal. Nepomohlo ani to, proto se rozhodl televizi nechat opravit.

To byl ovšem oříšek. Zjistil, že opravářů televizí už moc není. V jejich malém městě ani jeden. Zkusil zavolat na pár telefonních čísel, ale nikdo neměl čas, aby se na televizi přijel hned podívat. Nejdříve za dva měsíce.

„Dva měsíce?“ zeptal se nevěřícně.

„A to ještě záleží, jakou máte televizi. Jaká je to značka?“ vyptával se opravář.

Když mu to pan Zatloukal nadiktoval, opravář se zasmál. „Tohle je opravdový dinosaur mezi televizemi. Na to už neseženu náhradní díly. Prostě si zajděte koupit novou,“ poradil mu a rychle zavěsil, aby nemusel poslouchat nadávky a láteření.

Pan Zatloukal se neudržel a začal se rozčilovat. „Co je to za pořádek? Když se něco pokazí, tak se to musí dát opravit. Jak bych k tomu přišel, kdybych si musel každou chvíli kupovat novou televizi?“

V telefonu bylo jen ticho. Nikdo mu neodpovídal. Když se pan Zatloukal trochu uklidnil, spočítal, jak dlouho mu televize sloužila. Bylo to více než dvacet let. „Já byl ve dvaceti zdravý a silný mladík,“ durdil se.

Aby vyplnil volný čas, napadlo ho vyluštit křížovku, která byla na zadní straně časopisu s televizním programem.

„To není špatné. Docela mi to jde,“ pochválil se. Pak se rozhodl zajít do trafiky. Chtěl si tam koupit nějaký křížovkářský časopis. Paní trafikantka mu jich nabídla hned několik. Pan Zatloukal se neuměl rozhodnout, a tak si je vzal všechny. Místo sledování televize luštil křížovky. A bavilo ho to čím dál víc. S každou vyluštěnou křížovkou rostla chuť na další, a tak luštil a luštil.

Pak si všiml, že některé křížovky jsou výherní. Stačilo jen vyluštěnou tajenku někam zaslat. Udělal to a pak čekal, kdy vyhraje.

Měl štěstí, protože už za týden mu zazvonil telefon s oznámením, že vyhrál dvě vstupenky na hokejový zápas v Pardubicích.

„Až v Pardubicích?“ zeptal se zklamaně. Neměl auto, a tak přemýšlel, jak se tam dopraví.

„Je to výhra, tak vám ji pošleme, ať chcete, nebo ne,“ zaznělo z telefonu, a tak pan Zatloukal nadiktoval svou adresu.

Když mu volné vstupenky přišly, nevěděl, koho vzít s sebou. Kvůli samotářskému sledování televize žádné kamarády neměl. Nakonec odjel sám.

V hokejové hale mu byla zima a zápas byl nepřehledný. Začalo se mu stýskat po televizi nebo po luštění křížovek. O přestávce chtěl odejít, ale ozvalo se hlášení, že čísla vstupenek se budou po konci utkání losovat.

Na pana Zatloukala se štěstí usmálo podruhé. Ještěže neodešel, protože jeho vstupenka byla výherní. A co vyhrál? Přece novou televizi. A od té doby si zamiloval i hokejová utkání.

Kdo chce sledovat hokejový zápas přímo na stadionu, musí si zakoupit platnou vstupenku.

Cena se liší podle klubu nebo podle druhu zápasu. Obecně jsou dražší vstupenky na vyřazovací část hry (play-off).

Play-off je turnaj mezi úspěšnými týmy, kdy do dalšího kola postupuje vítěz soubojů. Ve finále se hraje série zápasů mezi dvěma týmy. Aby tým zvítězil, musí čtyřikrát vyhrát.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hokejové pohádky***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.